

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: N. Ch. P.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, trvalé bydliště „X“, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence, Podbořany, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., IČ 45768676, se sídlem v Praze, Kovářská 939/4, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 21/OAM, Praha, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.10.2015, č.j. OAM-169/LE-BE03-BE03-PS-2015,**

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.10.2015, č.j. OAM-169/LE-BE03-BE03-PS-2015, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové až do vycestování, maximálně však do 5.2.2016, neboť by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

V žalobě uvedl, že žalovaný aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu v rozporu s ustálenou judikaturou a dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek a rozhodnutí je v tomto směru rovněž nedostatečně odůvodněné. Skutečnost, že v případě žalobce bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, sama o sobě neodůvodňuje závěr o nebezpečnosti žalobce pro veřejný pořádek. Žalobce nepopírá, že na území České republiky pobýval bez povolení k pobytu, rozporuje ale, že by samotným

nelegálním pobytem představoval nebezpečí pro veřejný pořádek, navíc takové intenzity, aby byla odůvodněna potřeba jeho izolace v detenčním zařízení na dobu 110 dnů. Žalobce na území České republiky neoprávněně pobýval, i když mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, avšak vedl zcela normální a spořádaný rodinný život s přítelkyní a snoubenkou A. V. L., státní občankou České republiky. Žalobce je ve vztahu již 3 roky a plánuje svatbu. Během společného soužití o přítelkyni vzorně pečoval a chodil si vydělávat na brigádu jako kuchař. Matka žalobce žije v České republice, otec zemřel a ve Vietnamu nemá žádné příbuzné. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Azs 193/2014-22, kterým bylo zrušeno jiné rozhodnutí žalovaného z důvodu, že v rozhodnutí nebyla jasně seznatelná úvaha o tom, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, což je i případ žalobce. Žalobou napadené rozhodnutí pak představuje i nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, neboť má v České republice již zmiňovanou přítelkyni. V tomto ohledu je rozhodnutí minimálně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť státní orgány mají vždy povinnost zohlednit dopad svých rozhodnutí do rodinného a soukromého života dotčených osob a provést test proporcionality. Žalobce shledává podobnost s případem vedeným u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 44 A 36/2014, neboť právě jeho partnerka je stabilizátorem, pro který nelze předpokládat jeho útěk nebo nespolupráci se správním orgánem. Žalovaný nedostatečně odůvodnil uložení maximální délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců a dále nezjistil stav věci způsobem, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalobou napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak vyžaduje ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval jenom maximální délkou zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci a nezdůvodnil, proč by měl v případě žalobce rozhodovat maximální zákonnou lhůtu. Z tohoto pohledu je rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobcem podaná žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu žalovaného účelově podána, neboť o mezinárodní ochranu požádal až po okamžiku svého zajištění policií za účelem správního vyhoštění a svého umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný má za prokázané, že propuštění žalobce a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat pokračování v nerespektování právního řádu České republiky. Rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců nebylo vydáno pouze z důvodu žalobcova nelegálního pobytu na území České republiky, ale žalobce vědomě pobýval na území České republiky v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a je zde reálná obava, že žalobce bude nadále průběh správního řízení ztěžovat. Tvrzení žalobce, že žije se snoubenkou, občankou České republiky, žalovaný považuje za účelové, neboť za dobu jejich údajného soužití mohl svou pobytovou situaci řešit. Z tohoto důvodu není žalobou napadené rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění a na území České republiky pobývá bez prostředků a zdravotního pojištění, žalobce tak představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Rozhodnutí je pak odůvodněné v dostatečné míře i co do délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a to v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21.5.2014, sp. zn. 6 Azs 33/2014, www.nssoud.cz.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle § 46a odst. 6 zákona o azylu bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí ke kterým je povinen přihlédnout bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce na území České republiky pobýval od roku 2009 legálně, následně však po ztrátě pobytového oprávnění pobýval v období od 28.9.2013 do 11.5.2014 a od 8.2.2015 do 7.10.2015 na území České republiky nelegálně, a to bez platného víza či povolení k pobytu. Dne 12.5.2014 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPA-185032-19/ČJ-2014-000022, a to na dobu 1 rok. Po skončení soudního řízení správního napadajícího uvedené rozhodnutí o vyhoštění byl žalobce nejpozději dne 7.2.2015 povinen vycestovat, což však neučinil. Po svém zadržení do protokolu o podání vysvětlení ze dne 8.10.2015 uvedl, že sice nemá pracovní povolení, avšak pracuje brigádně jako kuchař a vydělá si měsíčně asi 15 000,- Kč. Na území České republiky nemá žádné příbuzné, ani osobu, ke které by měl vyživovací povinnost, jeho rodiče a bratr žijí ve Vietnamu v domě, kam by se mohl případně vrátit. Dále bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob od dne 2.10.2014 do dne 8.2.2016. Ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15.10.2015 uvedl, že nemá žádné finanční prostředky ani žádný majetek, nepobírá sociální dávky ani důchod, není zdravotně pojištěn, má sice nájemní smlouvu, ale na úřadě tuto adresu hlášenu nemá. Ve Vietnamu se ničeho nebojí a jeho zdravotní stav je dobrý. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že chce zůstat v České republice a má zde i přítelkyni, a to již 3 roky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek

mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o povinnosti vycestovat na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, je veden v evidenci nežádoucích osob a nelegálně pracoval, a to aniž by měl sjednáno zdravotní pojištění, nemá k České republice dostatečné vazby ani stálou adresu. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud se dále zabýval tím, zda žalovaným uvedená jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby setrval v zařízení pro zajištění cizince po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, www.nssoud.cz).

Soud uvádí, že samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pobyt cizince na území ČR i poté, co se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, však již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, neboť zákonodárce vyjádřil významnou společenskou škodlivost tohoto jednání i zakotvením skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (srov. rozsudky KS v Praze ze dne 26.1.2015, sp. zn. A 2/2015; ze dne 7.8.2014, sp. zn. 44 A 40/2014; ze dne 26.2.2015, sp. zn. 44 A 13/2015, potvrzený rozsudkem NSS ze dne 27.4.2015, sp. zn. 4 Azs 57/2015, www.nssoud.cz).

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce nejenže opakovaně, po dlouhou dobu zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky, neboť pobýval na jejím území nelegálně a nerespektoval rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění, ale žalobce porušoval i normy upravující zaměstnanost, neboť žalobce vykonával nelegální práci (srov. § 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, navíc žalobce porušoval i povinnost být zdravotně pojištěn [srov. § 156 odst. 1 písm. i), § 103 písm. r) zákona o pobytu cizinců]. Podstatné je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil

žádné kroky, jimiž by se našel svou situaci řešit. Tu nechal přerůst až do stádia uložení správního vyhoštění, která nerespektoval, ačkoli si byl povinností pro něj plynoucích vědom. Území České republiky neopustil, čímž mařil uložené správní vyhoštění, a ve snaze vyhnout se bezprostředně hrozícímu správnímu vyhoštění podal účelovou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Toto v souhrnu popsané jednání žalobce, jež jednoznačně představuje neúctu k právnímu řádu ČR a ohrožení veřejného pořádku, nemůže být zhojeno ani předchozím déletrvajícím legálním pobytem. O účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu soud nemá pochyb, neboť ji žalobce podal po několikaletém pobytu na území České republiky, poté co byl zajištěn a neuvádí v ní žádné důvody, které by se mohly blížit důvodům pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Sám žalobce uvádí, že se ve své domovské zemi ničeho neobává, relevantní azylové důvody tak ani netvrdí.

Tvrzení žalobce, že žije ve spořádaném vztahu se svou přítelkyní, občankou České republiky, není zárukou, že by žalobce ve svém dosavadním způsobu života spočívajícím v porušování řady právních norem České republiky nepokračoval, neboť se shora uvedeného protiprávního jednání dopouštěl už za existence tohoto vztahu. Žalobce deklaruje, že Českou republiku opustit nehodlá a nepovažoval za nutné ani se oficiálně přihlásit k pobytu na adrese svého bydliště. Je tak zřejmé, že se žalobce rozhodnutím státních orgánů České republiky podrobit nechce. Žalobcem uváděné vazby na Českou republiku nejsou tak silné, aby znemožňovaly internaci žalobce nebo realizaci jeho vyhoštění. Za této situace je jeho setrvání v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním jednání do budoucna zabránit. S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

K odůvodnění trvání doby zajištění žalovaný uvedl, že *„vzhledem ke skutečnosti, že v případě jmenovaného lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve standardní 90ti denní lhůtě, a že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto lhůtu o dalších 15 dní na podání případné žaloby. Společně s 5denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 110 dnů. Při dodatečném zjištění skutečností, majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí správní orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů.“*

K otázce odůvodnění stanovené doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 21.5.2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45, www.nssoud.cz. Soud konstatuje, že uvedené odůvodnění stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení (viz § 27 odst. 1 zákona o azylu, ve znění účinném do 17.12.2015), stejně jako s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců provedl konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce trvání řízení. Nelze dopředu předjímat, jak skončí řízení o udělení mezinárodní ochrany, např., že žádost bude zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost dle § 16 zákona o azylu, a proto bude řízení trvat kratší dobu. Je však zřejmé, že

bude-li tomu tak, omezení osobní svobody žalobce bude kratší, avšak v tuto chvíli nelze zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost předjímat.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 15. prosince 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová